

[Niels Helveg Petersen]

Men når nu hr. Gert Petersen kommer ind på de rige landes klub, vil jeg da gerne gøre en enkelt bemærkning, nemlig at når f.eks. Sverige, Finland, Østrig og forhåbentlig også Norge på et tidspunkt bliver medlemmer, så hæves det gennemsnitlige bruttonationalprodukt pr. indbygger inden for EF. Skulle vi af den grund sige nej, fordi EF så blev en mere rig sammenlutning? Selvfølgelig ikke det. Det er en lidt vanskelig diskussion om rigdom, som hr. Gert Petersen her indfører.

SF har haft to ordførere her i dag, og jeg er efterhånden under denne meningsudveksling blevet klar over hvorfor. Det forholder sig nemlig sådan, at når hr. Gade taler om målsætningerne for et økonomisk og monetært samarbejde, ja, så er disse målsætninger fantastisk vigtige – det er jeg i øvrigt enig i, det skal vi interessere os meget for – men når hr. Gert Petersen taler om udenrigspolitik, så er målsætningerne ligegyldige, så er det bare nogle ord på et stykke papir.

Derfor vil jeg tillade mig over for hr. Gert Petersen én gang til at læse, hvad der står i målsætningen for det udenrigspolitiske samarbejde: »- bevarelse af freden og styrkelse af den internationale sikkerhed i overensstemmelse med principperne i De Forenede Nationers Pakt samt principperne i Helsingforslutningen og målene i Parischarteret.« Og videre: »- udvikling og befæstelse af demokratiet og retsstatsprincippet samt respekt for menneskerettighederne og de grundlæggende frihedsrettigheder.«

Vil man tale målsætninger i den ene afdeling, må man også respektere målsætningerne i den anden.

(Kort bemærkning).

Gert Petersen (SF):

Hr. Niels Helveg Petersen skulle skelne imellem målsætninger og virkemidler. Hvad angår målsætningerne for Den Økonomiske og Monetære Union, står der, at der skal være velstand, og der skal være fuld beskæftigelse, og jeg ved ikke hvilke gode ting. Det har vi da ikke det mindste imod, det er virkemidlerne, det er måden, man vil gøre det på, vi har noget imod. Og det er det samme, det drejer sig om, når vi taler om det militærpolitiske samarbejde og Vestunionen osv. Det er i begge tilfælde virkemidler, det handler om.

Jeg vil godt give hr. Bjørn Westh en undskyldning. Jeg var ikke opmærksom, da hr. Bjørn Westh havde afsnittet i sin tale om det forsvarspolitiske.

Til gengæld må jeg så sige, nu hvor jeg er blevet orienteret om det, at det jo ikke svarer til det, udenrigsministeren har sagt. Udenrigsministeren stillede sig jo an og sagde, at verden havde forandret sig, siden det dér memorandum blev lavet, og nu har et stort flertal her accepteret den nye tekst, den nye måde, man udtrykker sig på. Men det, hr. Bjørn Westh sagde, var, at »formuleringen af artikel J.4, om at den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik også omfatter spørgsmål om udformning på lang sigt af en fælles forsvarspolitik, som med tiden vil kunne føre til et fælles forsvar, er ikke en formulering, der er vokset i Socialdemokratiets have. Vi har accepteret den, fordi den ikke binder os.«

Jeg må nok sige, at jeg er lidt forbavset over formuleringen. Jeg mener faktisk, den binder Danmark, hvis vi vedtager Traktaten – men lad det være. Det er det modsatte af det, udenrigsministeren sagde; han har accepteret den, fordi han synes, den er rigtig. Udenrigsministeren nikker bekræftende. Det er jo interessant at få konstateret. Jeg tror også, udenrigsministeren er nødt til at give mig ret i, at selvfølgelig binder den os med de uklarheder, der også ligger i den, det er erkendt.

Videre vil jeg sige, at jeg er 100 procent enig med udenrigsministeren i, at der ikke må føres interessesfærepolitik. Det var jo faktisk også det, jeg gav udtryk for. Men det er interessesfærepolitik, hvis 9 stater oven i købet de mest velhavende laver en militærblok og den udvides til 12 stater og de andre er udenfor, ikke mindst Rusland; så er det interessesfærepolitik.

Vi har jo fra SF – det har udenrigsministeren måske ikke bemærket, eller også har han, men hans hukommelse er somme tider lidt selektiv – talt for, at EF skal udvides. Vi har talt for at give så bred adgang for de øst- og centraleuropæiske stater, der vil ind, som overhovedet muligt – det er det modsatte af interessesfærepolitik – men denne union betyder, at det bliver langt sværere for dem i den forstand, at de vil komme til at vente meget længere på at komme ind, end de ellers havde skullet. Det er også en af grundene til, at der ligger interesse-